

متن پرسش

با سلام خدمت استاد عزیز: در بعضی از روایات در وصف شخصی که عقلش تمام است اینگونه آمده است: الْعَاشِرَةُ وَ مَا الْعَاشِرَةُ قِيلَ لَهُ مَا هِيَ قَالَ ع لَا يَرَى أَحَدًا إِلَّا قَالَ هُوَ خَيْرٌ مِنِّي وَ أَنْقَى □ (تحف العقول - مواظ امام رضا علیه السلام) یا در دعای عرفه امام سجاد علیه السلام اینگونه وارد شده که: وَ أَنَا بَعْدُ أَقْلُ الْأَقْلِيْنَ، وَ أَذَلُّ الْأَذَلِّيْنَ، وَ مِثْلُ الذَّرَّةِ أَوْ دُونَهَا بِأَتْجِهَةٍ إِلَى اللَّهِ (سؤال: ۱) چگونه ممکن است کسی مشغول به دست گیری و هدایت دیگران بشود در حالیکه خود را پایین تر از همه بداند؟ (منظور ائمه معصومین علیهم السلام می باشند) به تعبیر دیگر اهل بیت علیهم السلام در چه احوالی به سر می برند که بین این دو جمع می کنند؟ (۲) ما چگونه می توانیم به این احوال برسیم که واقعا دیگران را برتر از خود ببینیم؟ با تشکر. ملتمس دعا.

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: ۱. وقتی انسان هر اندازه هم که انسان بزرگ و متعالی باشد خود را و اعمال خود را در نسبت با حضرت حق مقایسه می کند؛ می یابد که هیچ است هیچ. و در همین رابطه منور به فیوضاتی می گردند که موجب هدایت سایرین خواهند بود ۲. باید به معارفی دست بیابیم که خود را در نسبت با حضرت رب العالمین هیچ هیچ احساس کنیم. موفق باشید